

SLADKÝ ŽIVOT

A man in a blue striped shirt and black pants leans over a woman in a purple dress who is sitting on a dark sofa. They are in a cabin with large windows showing a snowy mountain landscape. A fireplace is visible in the background.

Maisey Yatesová
Milovat
svého nepřítele?

MAISEY YATESOVÁ

MILOVAT SVÉHO
NEPŘÍTELE?

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

jednou si možná zažádám o grant na vypracování studie na téma „pozitivní dopad přírodních katastrof, jako jsou uragány, sněhové bouře a zemětřesení, na zachování lidského rodu“. Kdybych dostal stovku za každý příběh, kdy se TI DVA sblížili jen díky tomu, že je nějaká ta katastrofa uvěznila na dostatečně dlouhou dobu v nějakém malém prostoru (namátkou tento měsíc Lyssia a Dario – Milovat svého nepřítele? – a Emily a Paša – Uvězněná v Karibiku; postaći ale i zaseknutá kabina lanovky – Talia a Dain v povídce Dědic jedné noci), kde byli sami, byl bych už asi pomalu taky milionářem...

Dost mě baví sledovat, jak se podobné archetypy v literatuře neustále opakují. Ve čtrnáctém století napsal slavný Boccaccio svůj neméně slavný Dekameron, kdy skupina mladých a bohatých je morem (dobře, není to přírodní katastrofa, ale skoro) uzavřena na venkově. A ruku do ohně bych dal za to, že si po večerech příběhy nejenom povídali, ale sem tam nějaký docela pikantní si i prožili...

Takže na všechny úslužné „katastrofy“!

S láskou

Váš Harlequin

Maisey Yatesová

**MILOVAT SVÉHO
NEPŘÍTELE?**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Italian's Pregnant Enemy

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Maisey Yates
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2890-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2891-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2892-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Lyssia Andersonová měla plán. Růžové sněhule a extrémně svůdné prádlo. Sněhule byly v tomto počasí víc než vhodné – v zasněženém alpském lyžařském rezortu jejího otce mrzlo. Krajkové spodní prádlo tu až tak praktické nebylo, ale to nevadí. To s počasím nemělo co dělat. Bylo ovšem důležitou součástí jejího plánu.

Mělo co do činění s Carterem Westfieldem a tou sílící přitažlivostí mezi nimi.

Ten nový otcův asistent byl prostě... nejlepší. Tolik se o ni zajímal, byl tak citlivý, tak... sladký. A tak roztomilý.

Ještě nikdy kvůli nikomu neztratila z hlavy. Ani jednou. A Carter byl...

No, zkrátka to, že je její táta vyslal společně na tenhle audit, byla dokonalá příležitost.

Lyssia byla nadšená, že ji táta do chodu firmy zapojil. Stála teď na podivné křižovatce – snažila se rozhodnout, co udělat s vlastní firmou a co by dělala, kdyby se rozhodla ji pustit. Nakonec řekla tátovi, že by bylo hezké, kdyby se pro ni v Anderson Luxury Brand Group našlo nějaké místo, protože tam koneckonců před časem chodila na praxi.

A on si ji vyslechl a řekl jí, že by ocenil, kdyby mohla zajet do toho švýcarského lyžařského střediska, což bylo už samo o sobě skvělé, o výhledu na muchlování s Carterem ani nemluvě.

MILOVAT SVÉHO NEPŘÍTELE?

Začínala mít dojem, že postává na místě, a neměla z toho dobrý pocit. Zdálo se jí, že jen tak šlape vodu a v jejím životě se nic neděje.

Její máma umřela, když jí ještě nebylo ani třicet. Nikdo nežije věčně a není jisté, jak dlouho tu kdo z nás bude.

Kupředu!

Lyssia si přitáhla parku k tělu – to zmíněné prádlo bylo pochopitelně ukryté pod několika teplými vrstvami – a otevřela dveře lobby. Do tváře se jí okamžitě opřel ledový vítr a ona se musela ovládnout, aby nevyjekla. Nechtěla před místními dělat scény.

Už tak si o ní lidé mysleli, že je rozmazlená bohatá holčička, která nic nevydrží. Protekční děcko. Každou chvíli se o ní online někde psalo, jako by byla první na seznamu

PĚTADVACET PROTEKČNÍCH DĚTÍ, KTERÉ DOSTANOU VŠECHNO OD TATÍNKA

... nebo tak něco.

Přitom se o nějaké protekci nedalo ani mluvit – to tátovo impérium luxusních letovisek nikdy nezdědí. Což byl také důvod, proč si před třemi lety založila vlastní firmu. A to samozřejmě vedlo k dalším, ještě nepřátelštějším útokům a prvním místě na pomyslném seznamu

NEJMÉNĚ ÚSPĚŠNÉ PROTEKČNÍ DĚTI, ROZHAZUJÍCÍ PAPÍNKOVY PENÍZE

Lyssia Andersonová z Anderson Luxury Brand Group vede malý, rádoby luxusní podnik, vyrábějící nábytek a cetky do interiéru, o které nikdo nestojí.

Člověk se musí sám sebe ptát, co asi může holka, která vyrostla s poníkem a bazénem v suterénu, vědět o tom, co chudina chce mít doma. Jedna z jejich pohovek, o níž tvrdí, že

je potažená „na zakázku vyrobenou prémiovou látkou“, stojí přes deset tisíc dolarů.

Není divu, že se svým podnikáním neprorazila.

Ne že by články, jako byl tenhle, znala Lyssia nazpaměť. Byly jí ukradené.

Založila vlastní firmu a hned se to stalo zdrojem posměchu a zklamání, ale kdyby to neudělala a prostě nastoupila k tátovi do firmy, prohlásili by, že se jen veze na tatínkových zádech a tak dále a tak dále.

Je jí třiadvacet. A není na tom zas tak špatně. Její společnost je solventní. Jenže lidi si prostě myslí, že by měla být *úspěšná*, aby jí mohli sdělit, že si ten úspěch nezaslouží. A než se tak stane, budou se na ni šklebit, že se jí nedaří, i když má ty nejjednodušší podmínky.

Bla bla bla. Tolik lidí pomlouvá ostatní a tvrdí, že nic nedokázali, ale co vybudovali ono sami? Nic. Ona aspoň něco udělala.

Problém ale byl, že možná mají v něčem pravdu. Poslední rok opravdu podnik moc nerostl a ona si říkala, proč když má výhodu otcova jména, nemá větší úspěch?

Ale táta si nakonec nejspíš taky myslí, že je stěží průměrná, jelikož ho nikdy ani nenapadlo, že by měla zdědit jeho impérium, přestože byla jeho jediné dítě.

Je tu přece Dario.

Když na něj pomyslela, stáhl se jí žaludek. Dario Rivelli, pravý opak protekčního dítěte. Vyškrábal se nahoru úplně sám a její táta si ho vzal pod křídla, když mu bylo dvacet a už ve světě obchodu něco znamenal.

Potom se osamostatnil a způsobil revoluci v oblasti zeleného bydlení, přišel s převratnými stavebními technologiemi, které doslova změnily svět. Pak elegantně přeskočil do světa ekoturismu, což ho přivedlo zpět do života jejího táty. A ten... ten mu slíbil všechno.

„*Dario Rivelli je naše budoucnost.*“

Řekl to, jako by Dario Rivelli byl bůh.

Ale on se k němu jako k bohu chovat už dávno. Nebo spíš jako k synovi, kterého vždy chtěl a nikdy neměl.

A vlastně tím synem opravdu byl. Její máma zemřela dřív, než mohli mít další dítě, a táta byl bez sebe žalem, neschopný fungovat jako rodič, neschopný unést Lyssiiny emoce, a když se znovu vzpamatoval...

Tak se objevil Dario. Vysoký a opálený a zářící na všechny strany.

Lyssii bylo tehdy dvanáct a dost na Daria žárlila. Navíc to byl dospělý muž a pohled jeho tmavých očí v ní vyvolával podivné rozechvění.

Tehdy i teď.

A ona se snažila, ne že ne. Jenže prostě není Dario, tak co s tím nadělá?

Dario je možná pro jejího tátu jako syn, pro ni ale rozhodně není bratr. A ona se jím odmítla nechat okouzlit a našla zalíbení v různém popichování a škodolibých naschválech. Dario si rád zakládal na tom, že umí jednat s lidmi, umí je řídit, a Lyssia se rozhodla, že *ji* řídit nebude.

Mnohokrát ho sledovala, jak na nějaké akci všechny okamžitě okouzlit; dokonale se vyznal v lidech a přesně odhadl, jak se k nim má chovat. Lyssia mu to ovšem v jejím případě nehodlala dovolit. Když se na ni podíval těma svýma chladnýma tmavýma očima, odpovídala mu ohněm. Když na její adresu něco suše, kousavě poznamenal, odpověděla mu veselým tónem a zachovala při tom bezvýraznou tvář. Věděla, že Dario neví, jestli si s ním jen hraje, jestli je tak nechápavá nebo prostě jen bezduhá.

Když byla po střední ve firmě na praxi, přidělili ji k Dariovi jako asistentku, a když byl v kanceláři, dělala jí velkou radost chovat se jako ta nejméně seriózní osoba, jakou si lze jen představit, což ho samozřejmě iritovalo.

Když se na to podívala z dnešního pohledu, tak to pochopitelně moc moudré nebylo. Chovejte se nějakou dobu jako lehkomyšlná, přihlouplá husička a lidi si to zapamatují.

Ona není ani hloupá, ani lehkomyšlná.

Teď popotáhla – v tom studeném vzduchu se jí spustila rýma – a rozhlédla se, jestli už pro ni jede to slíbené auto. Byl tu křišťálově čistý vzduch a nebe bylo modré, i když v dálce nad horami se na něm začínaly sbíhat temně šedé mraky.

Konečně se objevil luxusní černý landrover, zastavil u chodníku a Lyssia nastoupila. Žaludek se jí stáhl očekáváním. Carter už v té chatě, kde mají být ubytováni, nejspíš je.

Řidič naložil její zavazadla dozadu a Lyssia mu poděkovala, i když měla pocit, že ji možná ani neslyšel, jak hlasitě jí bušilo srdce.

V duchu přemítala, jestli to Carter očekává, jestli čeká, že mu řekne, že je připravená posunout jejich vztah na další úroveň. Už se líbali. Tedy... dvakrát, ale i tak. Už přece není dítě. A jistě, nemá moc tělesných zkušeností s muži, ale je i tak je jí jasné, že si přece nikdo v dnešní době nevyjede s někým na víkend, aby se tam na sebe jen koukali.

Lidi mají sex rádi a přistupují k němu svobodně. A ona k němu taky neměla nějaký odpor nebo tak něco, jen prostě nechtěla mít sex s někým náhodným, tak ho neměla. Což je projev svobody, nebo ne?

Ale s Carterem sex mít chtěla. Cítí se s ním dobře, vedle něj se cítí hezká, a to přesně chce. Chce někoho, s kým se cítí dobře.

Život je plný těžkostí a s Carterem na ně nemusela myslet.

Celý den byla v pokušení mu napsat, ale ovládla se. Chtěla být klidná a prostě to jen nechat přijít. Bylo to opravdu těžké.

Když v dálce před sebou spatřila tu chatu, začaly

se jí potit dlaně. Skvělé. Nikdo nechce, aby ho sváděla holka se zpocenými dlaněmi. Teprve v tu chvíli jí došlo, že si asi měla sundat ty rukavice.

Jenže o chvíličku později už auto zastavilo před chatou a čekalo ji vystoupení do ledového vzduchu, tak už si je nechala.

Řidič vynesl její zavazadla před dveře a Lyssia cítila, jak jí žilami koluje adrenalin. Udělá to. Nebude ani čekat, až padne tma. Tak moc ten sex chtěla.

Prošla dveřmi dovnitř a čekala, že tam uvidí sedět Cartera s notebookem na klíně. Ale ve velkém obývacím pokoji nebyl, v kuchyni po něm nebylo ani stopy. Žádný napěňovač mléka. Žádný frenchpress. Na Manhattanu měl obojí neustále na stole.

No, tak to by mohla jít a připravit se. Svléknout si oblečení a zůstat jen ve spodním prádle... přivítat ho tak, až dorazí.

Nahlas se v tom prázdném domě zasmála. Ne. To už by bylo moc. Ale to pomýšlení ji příjemně vzrušilo. Něco na tom bylo.

Vrátila se ke dveřím, dovedkla ty veliké tašky dovnitř a pak se je pokusila vytáhnout nahoru po schodech.

Nikdy neviděla důvod, proč cestovat nalahko, dokud se neocitla v situaci, kdy kolem nebyl nikdy silný, kdo by jí se zavazadly pomohl.

Popadla napřed tu největší kufr a začala ho tahat po tom strmém schodišti nahoru. Bojovala s tím, nadávala a vydávala celou škálu opravdu nepěkných zvuků, ale nakonec se jí podařilo dostat tašku až nahoru.

Potom se vydala dolů pro další a postupně se jí podařilo ho vytáhnout přes první, druhý a třetí schod až na čtvrtý.

„Nějaký problém, *cara*?“

Lyssia vyjekla a kufr pustila, ten se sesunul po schodech zpátky dolů, jako by klouzal na saních po zasněženém svahu venku a narazil na elegantní, šedou

dřevěnou podlahu, kde se rozkřápl jako nějaké plastové velikonoční vajíčko. Její prádlo se z něj vyvalilo jako by to byly ovocné bonbony.

Lyssia vzhledla a jejich pohledy se setkaly.

Ne.

Tohle řece není možné.

Srdce jí tlouklo jako o život, jako by byla nějaký hlo-davec zahnaný do kouta nory. Ale ona se přece Daria Rivelliho nebojí. Ten chlap je jí *úplně fuk*.

Takže ať se to srdce sakra kouká rychle uklidnit.

„Co tady do p... sakra děláš?“ vyjela na něj a doufa-la, že nemá tak červené tváře, jak jí to připadá.

Ten kufr.

Všechno její spodní prádlo.

To určené *ke svádění*.

To, na které se teď Dario lhostejně díval.

Měl v ruce šálek kávy, rukávy bílé košile vyhrnuté k loktům. Ty velké hodinky na jeho zápěstí jako by jen zdůrazňovaly jeho svalnaté předloktí. Vůbec nechápa-la, jak je to možné.

Ramena měl široká a ta bílá košile dokonale padla na ten velký hrudník. Ne že by se látka nějak moc napínala nebo tak něco, ale stejně byla ta košile na její vkus moc těsná. Určitě by neměla zdůrazňovat jeho svaly, že ne?

Jeho tmavé kalhoty byly také šité na míru a obepí-naly jeho stehna tak, že to bylo až obscénní. Přece by si neměla všimnout svalů na nich nebo...

Přiměla se zvednout oči k jeho obličejí. Nebylo to lepší. V očích měl to samé posměšné světélko jako vždycky. Bradu měl hranatou, nos rovný a ostrý, rty...

Nestojí za komentář.

Ona se na jeho ústa nedívá a nikdy dívat nebude.

Trochu se vzpomatovala a pomalu, velmi pomalu sešla ze schodů.

„Jak dlouho už tu stojíš?“

MILOVAT SVÉHO NEPŘÍTELE?

Dario se teatrálně podíval na hodinky. „Už pár minut.“

„A nenapadlo tě dát nějak najevo, že tu jsi?“ zeptala se podrážděně Lyssia. „Nebo mi třeba pomoci?“

Dario pozvedl jedno tmavé obočí. „Jsem feminista, *cara*. Nikdy bych se neopovážil předpokládat, že potřebuješ pomoc, aniž bys sis o ni řekla.“

Jasně, feminista. Tak leda ve snu.

Ale nehodlala mu dopřát tu radost, že na to bude reagovat. Podívala se mu zpříma do očí. „Možná, že až si ty věci uklidím, pomoci bys mi mohl.“

Dario přistoupil o kousek blíž a nohou nadzvedl růžek jednoho z jejích krajkových nočních kompletů, jako by zkoumal nějaké malé zvířátko, jestli ještě žije.

Žádná mrtvá zvířátka tu nejsou. Jediné, co tady umřelo, je její hrdost, zatraceně.

Lyssia si klekla ke kufru – dala si záležet, aby neudělala žádný rychlejší pohyb, aby neměl dojem, že snad nějak spěchá – a začala cpát své oblečení zpátky do kufru.

Dario ji sledoval a usrkával při tom kávu, jako by měl všechnen čas na světě. Jako by nebyl velmi zaměstnaný, velmi důležitý miliardář, který tady v té chatě nemá vůbec co dělat, když to byla práce, kterou její táta svěřil jí a svému asistentovi. Pro něj je to přece tak... ponižující práce.

Přesto je tady. Jako by neměl plný diář a neměl naplno využitou každou vteřinu každého dne. A neobjevoval se v online článcích s titulky jako třeba:

MILIARDÁŘ, KTERÉHO BYSTE MOC RÁDA OŠ...ALA

„A teď bys pomoc uvítala?“ zeptal se, jakmile zapnula zip.

„Ano,“ vydechla, udýchaná z té práce a rozhodně ne z něčeho jiného. „Pokud ti to nevadí.“

„Vůbec ne. Moc rád ti posloužím, Lyssie.“

Málem ho praštila.

Dario zvedl kufr a s kávou v druhé ruce vyrazil nahoru po schodech, jako by se nechumelilo. Lyssia si odfrkla a vydala se za ním.

Nechtěla, aby to znělo, že ji to nějak příliš zajímá, ale nedalo jí, aby se nezeptala. „Kdy odjíždíš, Dario?“

„Právě jsem přijel,“ pousmál se ironicky a zastavil se přede dveřmi jejího pokoje.

Lyssia zkameněla. „Cože?“

„Jsem tu na inspekci rezortu.“

„Cože?“

„Tvůj otec mě požádal, abych přijel a dohlédl na to.“

„Ale to jsme přece měli udělat já a Carter a –“

„Tvůj otec chtěl, aby na to dohlédl někdo zkušenější a já se nabídl, že to udělám.“

Jasně. Takže ona na to ve skutečnosti prostě není dost dobrá. Samozřejmě. Dario už pro jejího tátu ani nepracuje, ale pořád se někde motá kolem, je „k ruce“, aby mu náhodou neuteklo to dědictví, a na jeho názoru pořád ještě nejvíc záleží.

A k tomu všemu je teď Dario tady, bude bydlet ve stejné chatě s ní a Carterem jako nějaký nevlídný dozorce?

Ve skutečnosti nebyl až takový problém, že je tady, ale ta nálada, kterou s sebou vždycky přinese. Bude s ním muset celý týden bojovat a popichovat ho, zatímco on bude usrkávat to své espresso a tvářit se, že je mu to fuk, dokud se ji nepodaří ho vytočit a tím pádem vyhrát. A při tom zapomene Cartera byť jen políbit, natož s ním skočit do postele.

Ne. Ne. Tohle nedovolí. Dario nemusí být překážka. Mají svůj vlastní... prostě to, co mají. Ať už je to cokoliv. S Dariem to nemá co dělat.

„A Carter už je na cestě, že jo?“ Můžou si najít jiné ubytování.

Dario pozvedl tmavé obočí. „Ne. Zůstal tam. Máš s tím nějaký problém, *cara*?“

Lyssia měla pocit, jako by se jí náhle pod nohama otevřela černá propast. Ale nechtěla ji spolknout. Jaký má smysl mít pod sebou takovou díru, když vás ani nepohlítí, když se všechno ve vašem životě zhroutí?

„Přestaň mi říkat *cara*,“ vyjela na něj. „Ani mě nemáš rád.“

„Říkám to ironicky, samozřejmě. Ono to není slyšet?“

„Feminista a k tomu vtipálek. Tolik štěstí najednou snad ani svět neunese.“

Tady to máme přímo před sebou. Lyssia a Dario a jejich fascinující nutkání do toho druhého rýt tak dlouho, až to jeden z nich nevydrží. Vždycky u toho zapomínala na všechno ostatní a často i na to, o čem se to vlastně původně bavili. Jako by celý svět zmizel a zbyli jen oni dva.

Dario se ušklíbl a v ní jako by se něco ožilo. „Jsou tací, kteří tvrdí, že jsem přesně to, co svět potřebuje. Objevím se v nejtemnějších časech, abych přinesl světlo. A hle, tady jsem.“

„Antikrist přišel a jeho příchod předznamenal konec světa?“ usmála se na něj sladce. Ten úsměv byl samozřejmě ironický.

„Žádné hejno biblických kobylek, přinášejících zkázu, jsem cestou nezaznamenal, ale možná jim tady nevyhovuje to počasí.“

„No jistě. Kobylky si na sních moc nepotrpí.“

Stáli tam a měřili si jeden druhého pohledem.

Lyssia cítila, jak má stažený žaludek i hrudník, sotva se dokázala nadechnout. Tak moc ho nesnáší. Bože, tak moc. Vždycky to tak bylo a nikdy se to nezlepšilo, spíš naopak.

Je tak nesnesitelně arogantní.

Tak vysoký. Rozčilovalo ji to. Měl tak široká ramena a tak velké ruce. Nesnášela to.

„Děkuji,“ podívala se významně na kufr.

„Nechceš, abych ti ho donesl až do pokoje? Víím, že jsi zvyklá na kompletní servis.“

Lyssia si odfrkla. „Jako bys ty nebyl.“

Už to jsou celé roky od doby, kdy se o sebe musel starat sám. Nejspíš má řidiče, aby ho vozil, a komorníka, aby mu čistil zuby, a ženu, aby...

No, to je jedno. Do takových úvah se pouštět nebude.

Lyssia dobře věděla, co si ženy o Dariovi myslí. Když se konala nějaká akce a on se jí účastnil, vždy měl vedle sebe nějakou dokonalou krásku. Modelku, herečku, influencerku, někoho z vyšší společnosti, někoho, komu ty drahé šaty opravdu slušely. Neměl problém si takovou sehnat.

Dario na její popíchnutí nezareagoval, což byla otrava, tak hezky jim to šlo. Místo toho bez jejího svolení otevřel dveře pokoje a zanesl zavazadla dovnitř.

Lyssia vklouzla za ním a okamžitě si uvědomila, že to byla chyba. To, co mezi nimi pulzovalo dole v hale – ta nenávisť, to to bylo –, tady zdá se ještě zesílila, takže jí znemožnila myslet, dýchat, nebo se nějak normálně tvářit.

Dario mlčel, jen se na ni díval. Jeho už tak ostře řezané rysy vypadaly najednou ještě výraznější. Jako by byl náhle ještě vyšší. A urostlejší.

Najednou stál o kus blíž.

„Všechno v pořádku, *cara*?“

„Jasně,“ zachraptěla.

Najednou už ho nechtěla popichovat, přála si jedině. Aby vypadl z jejího osobního prostoru.

A to si zařídí. Zítřka se přestěhuje někam jinam. Rozhodla se tu práci dokončit, protože i když by nejradši sedla do letadla a vrátila se na Manhattan, aby mohla pokračovat v té akci s Carterem, nedovolí, aby si táta myslel, že dává přednost soukromému životu